

Somnul

George Topârceanu

Când numai luna singură din noapte
Veghează din întinderea albastră,
Și când o rază albă, visătoare,
S-a strecurat sfioasă prin fereastră
Și-a adormit pe pernă, lângă tine, -
Atunci din cer, cu aripi nevăzute,
Copilul morții - somnul - tainic vine,
Pe ochii-nchiși, ușor să te sărute...

Tu, dragul meu, dacă te simți prea singur
Și n-ai pe nime-n camera săracă
Decât un nou dușman și oaspe: foamea...
Închide ochii! Foamea o să-ți treacă,
Și fără veste somnul îți aduce
O masă cu împărătești bucate, -
Belșugul unei lumi mai fericite,
Cu soare cald și parcuri, și palate...

Și nu te miri, așa firesc îți pare,
Când vin din trista lor singurătate
Icoane scumpe de odinioară,
Ființe dragi, de mult înmormântate.

.....
O, înger blând, alinător durerii!
De pe cernita sufletului-zare,
Ridică-mi vălu-n fiecare noapte
Să văd splendoarea lumii viitoare!...

Mi-aduc aminte...-n serile de iarnă,
La gura sobei, - fără să-mi dau seama,
Mă cuprindeai în brațe moi de visuri,
Când îmi spunea povești frumoase mama...
Și-acuma simt singurătatea rece
Și tot pustiul nopților târzii.
Te chem să-mi vindec sufletul, o clipă, -
Dar în zadar te chem, - că nu mai vii!

O, vino iar... și să-mi aduci cu tine
Iubitul chip de care sunt departe!
Atâta am, în lumea asta mare,
Și răutatea lumii ne desparte...
Sărută-mi ochii! - Dintre ea și mine,
Pieri-va ca prin farmec depărtarea:

POEZII ONLINE

Zâmbind frumoasă îmi întinde gura
Și-n vis e-atât de dulce sărutarea...